

A 1162.

I 1199
A. M. 1880

Ymälle perekonna

Jõuluõhtu pühitsemine.

Õpetlik Ingu lastele.

Käljaannud

M. M. . . . a.

Tallinnas, 1880.

Trükitud A. E. Brand'i kulu ja tir'adega.

SIG. SOC. STU.
UNIONUM. +
PERS.

Von dem Estländischen Evangelisch-Lutherischen Consistorio wird
hiedurch attestirt, daß in nachstehendem Manuscripte „Dennis Jõulu
õhtu“ nichts wider die heilige Schrift und die symbolischen Bücher der
evangelisch-lutherischen Kirche enthalten ist.

Reval, Dom, den 13. November 1880.

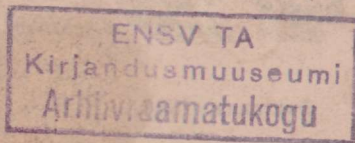
Nr. 882.

Gen.-Sup. W o l d. S c h u l t z,
Vice-Präses.

Rub. Hörchelmann, Secr

(L. S.)

Tsensuri poolt lubatud. — Tallinnas, 13. Novembril 1880

33306

Jöuluöhtu pühitsemine.

I.

Kord elas
ühes weike-
ses linnake-
ses üks röö-

mus abielupaar, kes enda elu nende nelja lapse läbi, mis Jumal neile kinkinud, väga õnnelik tundsid olevad. Isa ülem mure oli neid köikis, armastuses sõnakuulmiselle õpetada. Ema oli neile igapidi oma armastuse ja jumalakartliku elu läbi eeskujuks.

Neljateistkümne aastane tütar, Mari ja kaheteistkümne aastane poeg, Juhan, püüdsid mõlemad, oma sõnakuulmise ja armastuse läbi, vanemate ees ja sõbraliku lahksuse läbi, teiste inimeste juures, noorema

õe ja wennale ees märgiks olla. — Seeläbi, et wanemad igaõhtu ja homiku Jumalat paluſiwad, õpisiwad aegſaste enda käed ja ſüdamed ſelle truul Issanda ja Õnnistegia poole ſirutama ja pöörma, kes kord lapsuſeſi oma juure kutsus, neid oma ſülle wõttis ja õnnistas. — See äratas aegſaste nende ſüdames ka himu, wanemate inimestega Jumala kotta minna, et nendega ſeltsis ſeal paluda, laulda ja Jumala ſõna kuulda wõikſiwad. Naad käisiwad juba weikſe laſſepõlweſ kirikus ja röömuſtaſiwad endid wäga, kui õpetaja üht piiblisalmi etteluges, mida naad kodu ehk koolis õpinud oliwad, ehk kui ta üht neile tuttat lugu kuulutas.

Iſeäranis röömuu tegi neile iga aastane jõulu õhtune jumalateenistus, mis igakord ſel $1/25$ nende lähedal kirikus peeti. — Mitu nädalad enne ſeda rääkiſiwad ja röömuſtaſiwad naad ſelle tunni üle, mis neile jälle nii ſuurt röömu Jumala kijas pidi tooma.

Warji peale kella nelja läksiwad naad ka seeford kodunt ära, et kirikus head seisu-kohta saada, kuhu sel õhtul wäga rohkestest kuuljaid tõttas, et ka kõige kõrwalisemad kohad inimesi täis oliwad.

Mari talutas oma kümne aastast õde Liisut ja Juhan seitsme aastast wenda Hans'su. Tee peal kõnelesiwad naad ka kingitustest, mida püha Jõululaps neile tõeste tooma saada. Liisu ja Hans nägimad juba waimus kena andide ja küünaldegas ehitatud lauda wanemate tuas. — Mari ütles teistele: „Näete seal üht poisikest oma õega. Naad tõttawad ka kiriku, ilma et naad kingitustest, mida neil täna weel oodata oleks, räägiksiwad.“

Need oliwad ühe waeße, aga rõõmsa lese lapsed, kes esimeste lähedal elasiwad. Surm oli mõne aasta eest nende isa ärawiimud ja ema oli ilma enese süüta mõne wäljaspidise õnnetuse ja mure läbi waeßuse fisse sattunud. — „Mis teie arwate,“ ütles Mari, „kui meie täna õhtu neile üht

rõõmu walmistaksime ja oma wanemate lubaga, eneste kingitustest midagi neile annaksime?" See oli teiste meele järel ja naad lootsiwad jeks wanemate luba saada. „Ma annan aga ka midagi,“ ütles Hans juure rõõmuga. Mari jaatas ta ütelse peale.

Kaarel ja Anna, selle lese lapsed olivad seisma jäenud., et üht sugulast oodata, kes nende seltsis kiriku minema pidi. Nende juure jõudes küsis Mari Kaarli käest: „Kuidas Su ema käsi käib?“ — „Oh! ta jäi mõne päewa eest väga raskeste haigeks; kui ta ometi ei peaks surema,“ wastas Kaarel. Nende sõnadega tilkusiwad pisarad ta filmist maa peale ja raske õhkamine tõusis ta südamest Looja poole. „Jat wiis ta külmi käsi juba meilt ära!“ ütles weike Anna nuttes. Juhan wöttis nutja tüdrukku kae oma peusse ja ütles: „Kül armas Jumal lasseb Su ema jälle termeks saada.“ „Seda palume meie igapäew Temalt,“ ütles Kaarel. „Ja, Ta

jaab teid tõeste aitama!" ütles Mari weel nende waestelastele ja hafasivad pealejeda jälle kiriku poole minema, kunas naad uueste lubasivad neile tõeste üht rõõmu walmistada. — Kiriku ei olnud naad mitte esimesed minema, juba oli kaunis hulk kuuljaid seal sees, ometi leidsivad naad weel ühe paraja koha, kust naad altarid ja räästooli selgeste näha ja seal räägitawaid sõnu takistamata kuulda wõisivad. Rõrged kuused oliwad juba küünlatega ehitud, nendasamma ka kõik lühtred. Diisu ja Hans oliwad väga rõõmsad, kui kirikumehed käärkambrist wäljatuliwad ning neid küünlaid, mis weel ei põlenud, süütama hakkasivad.

Kirik oli nüüd täieste walgustud, aga ka inimesi üsna täis. Seatud ajal tuliwad õpetaja ja teised kiriku ametnikud, nagu kõster, orelimängija ja koorilauljad. Wiimse kella heale järel andis orel oma kena healt õpind mängija läbi kuulda; väga ilus oli eest mäng, weel ilusam aga

laul ise, mida koori lauljad väga osavaste laulsiwad. Sellepeale laulis kõik kogudus seda kena laulu: „Kõik inglid kuulutawad 2c. 2c.“ mida meie tuttawad ligilauljad lapsed juba kodu õpinud oliwad. — Wiimse salmi lauluga tuli õpetaja räästooli peale ja tegi väga armsa jutluse Joan. ew. 3, 16 salmist. Sest sammast kõneles ta lastele, keda ta suurel hulgal oma ees nägi. Neile seletas ta, kuidas Jumal ka neid armastanud, et Ta Oma ainusündinud Poja annud, et need kõik, kes Tema peale loodawad ja Ta siisse usuwad, ei pea hukka saama, waid neil peab igawene elu olema. Ta pani neile Kristust kui seda suremat lastesõpra ette, ja õpetas Tema jälgis käia, et ta kõikidele seda paremat soowinud olla. Jutluse järele tuli palwe ja peale seda Issanda õnnistus. Selle kena jumalateenistuse lõpus lauldi: „Müüd ole Jeesus kiidetud, 2c. 2c.“ —

Wanemate õpetuse järele jäi Mari oma wende ja õega oma koha peale paigale.

Kunni kirj kauris tühjaks saanud oli, et üsna rahulikult koju saada. See õhtu oli õnnist tundmist nende südamesse teinud, nenda et naad fagedaste see üle rääkijivad. —

Koju minnes nägivad naad enamiste igas majas üht kuuske põlema küünlatega, meile tutawa lese majas oli aga üks ainus küünal põlemas, mis hädalt tuba walgustada jõudis. Kaarel pani praegu ukse enda tagant lukku, kui Mari oma õe ja wendadega mööda läks. Sellewastu nägivad naad oma wanemate tuba kauriste walgustatud olewat, mis neile uueste meele tuletas, mis naad isekeskis nõuiks wõtnud, et nende mõlema lastele ka rõõmu teha.

II.

Wana truu teendriga ootasivad lapsed ühes tuas kellaelina peale, mida wanemad tähenduselis kõlistama pidivad. Warji kuuljivad naad seda, mis üle naad wäga rõõ-

mustasivad ja panivad endid minemiseks walmis; nüüd kuulsivad teist korda kella healt, mis neid walgustatud tuppa minema kutjus. Lühikese ootamise järele kuuldi ka kolmat korda. Mari tegi ukse lahti. Suure rõõmuga läksivad naad igaüks, omale wanamatest tähendatud paiga peale, kus igaühe kingitus teda ootas.

Armas püha Jõulu laps oli rohkestes igaühele toonud, juuremad asjad oliwad riided ja raamatud. Mänguasjad oliwad, et küll mänguks, siiski niisugused, mille läbi midagi õppida wõiks.

Mari sai ühe walge aluskuue, mida ta esimest korda lauale minnes selga pidi panema. „Mari,“ ütles ema, „walge on puhtuse wärm! — Püüa oma südant kõigist patu roojuse märkidest puhtaks hoida!“ — Aluskuue juures oli üks punane rätik, mille juure ema ütles; „Punane on armastuse wärm! Peaks ju armastus Jumala ja Snnistegija, wanemate ja õpetajate, õe ja wendade, ega kellegi ligemise wastu

külmemaiks jäema!" Aluskuue peal oli üks roheline siidi pael, mille juure ema ütles: „Mari, waata siin lootuse värwi! Beaks su wanemate lootus, sind, kui tõsist ristiniimest ja ükskord kui taewa ingelt näha, täide minema!" Talle anti ka üks lauluraamat, kuhu isa need sõnad: „Ole ustaw surmani, siis annab Issand sulle elukrooni!" kirjutanud oli. — Mari andis wanematete tänulikult kät ja soowis, et usk, armastus ja lootus neid eluaja saadaks ja wiimaks siit hädaorust taewa wiiks.

Kui ema Mariga kõneles, jenniks näitas isa Juhanile tema kingitusi. Ka tema sai mõned riided. Suuremat rõõmu tegi talle piibel, mis ta ees seisis, kuhu isa need tutawad sõnad kirjutanud oli: „Sumala sõna olgu su jalgele lambiks ja walguseks su elu tee peal!" — Juhan tegi warssi lahti, ja luges Tobia maenitsust ette, mida isa talle tähendanud oli: „Eluaja pea Sumalat oma südames ja hoia ennast, patu tahtmise, weel enam tegemise eest, Sumala

käsu vastu.“ — Piibli kõrvas olivad veel mõned kooli raamatud ja üks värvi kast, mille üle ta ennast ka wäga rõõmustas.

Teine pool lauda oli rõõmus Liisu, kes ka üht lauluraamatud saanud oli. Ta luges pool taha neid isast kirjutatud sõnu: „Peaks kõik ju elu kiituse-lauluks Snnistegiale olema, nõnda et sa kord seda suurt Halleluija taewawäega laulda wõiksid, kes Kristuse sündimise aegs nenda laulsiwad: „Auu olgu Jumalale kõrges, rahu maa peal ja inimestest hea meel!“

Peale mõne riiete sai ta veel mõned õmblemise ja kudumise asjad, nendega pidi ta selle titele, mis ema talle annud oli, mõned riided tegema. —

Weike Hans oli rõõmu pärast kui iseene-
sest ära. Ta ei olnud mitte üksi uut üli-
konda riidid saanud, waid veel palju ilu-
said piltisi, piibli jutustustest. Esite wõtis
ta ühe pildi ja hüüdis: „Armas isa, ar-
mas ema, on see weike laps siin see armas
Snnistegia? Sa armas Snnistegia oled ju

wäga fena!" „Mu armas Hans," ütles isa, „ma tahan Sulle täna weel rohkem piltisi näidata ja nende tähendust seletada."

Kui lapsed igaiüks oma kingituste üle juba röömustanud olivad, siis waatasiwad naad ka seda fena jõulu puud, mille ülewal otsas üks täht oli, mis tarkadele paistwa tähe peale tähendas. Weel nähti ülewal üht pilti, mis inglite kuulutust meeletuletas ja all oli üks pilt, mis Beetlemma lauta näitas, kus Snnistegia sündinud. Seal ligifordas oli ka weel teine fena roheline kuusk, mille peal mitmed karwa õunad, hõbe pähkled ja palju muid asju olivad, mida wana teener nende röömuks fenna muretsemud oli. Sellele ja tüdrukule oli ka Jõulu laps midagi kingitust ligi toonud, mis üle nemadgi endid wäga röömustasiwad.

Lapsed andsiwad nüüd wanematele kät ja tunnistasiwad seega enda sügawat tänu, nende rohke kingituste eest, mille üle naad nii wäga röömsad olivad. Seepeale waa-

tasivad naad üheteise otja, nagu tahaks üks ühele teine teisele nenda öölda: see filmipilt on nüüd tulnud, mil meil paras aeg seda palvet, selle lese laste eest, enda kalli wanematele ette panna on.

Mari wöttis kõne otja seega üles, et ta oma õe ja wendade rõõmust nende kingituste üle rääkima hakkas; peale seda ütles ta: „Täna õhtu kiriku minnes, juhtusime meie selle lese lastega, kes meie naabris elab, kokku. Naad oliwad väga kurwad ja kartsiwad, et nende armas ema, kes mõne päewa eest raskest haigests jäänud, ära surra. Meie wõtsime kõik neljakesi nõuiks, neile täna natuke rõõmu teha, see on: enda kingitustest, kui teie, armsad wanemad, lubate, midagi neile anda. Need asjad olete teie kõik nimelt igauhele annud, seepärast palume teilt teie luba, kui meie soow täidetud peab saama.“

Hans hoidis üht pildiraamatud käes, tähendades, et ta seda anda tahta. Wanemate filmis nähti pisaraid ja üks pilt

taema poole oli tähenduselis, et palaw tänu neist Jumala poole üles tõusis; see eest, et Ta neile nii osawõtlikud lapsed annud. Nüüd olivad kõik wait, et igaühe sügawat hingamist kuulda wõis. Lapsed waatasid murelikult wanemate otsa, sest see ei olnud neist mitte nägemata jäenud, et ema üht suurt pisarat oma pale pialt kuiwatas.

— Onnis filmapilk niisuguse perekonnale!!!

„Armsad lapsed!“ ütles isa, „teie wanemad rõõmustawad endid wäga, teie osawõtmise üle, mis teie nende waeste laste üle tunnete. Teie palwe peab kuulnud, teie soow täidetud saama. Kuulake nüüd kuidas see minema saab: Kui ma mõne nädala eest teile tuttawa koha peale jalutama läksin, tuli mulle see, nüüd haige, ema wastu ja ma kõnelesin temaga hulk aega. Kõigist ta sõnadest paistis tõsine jumalafartus wälja ja et ta mitte süüalune oma waesuse juures ei ole ja tõeste abi tarwita. Meie jätsime seda püha jõuluõhtuks, mil kõik inimesed iseäranis rõõmsad on ja

feeläbi siis ka nemad rõõmustatud saavad. Meie oleme teie riietest, kui küll mitte enam uued ei ole, siiski ometi veel vastu-
pidavad, neile teha lastnud, aga ka ema
enese peale mõelnud. Täna pidid need
asjad senna saadetud saama; teie jäuks
hoidfime seda rõõmu, neile lauda katta ja
neid kingitusi senna piiale panna. Kui teie
tahate neile midagi anda, siis võite nen-
dega õunu, pähkliid ja kookisid jagada. Muu
asjade eest on teie ema muretsenud."

Rõõmuga hüppasivad lapsed wanemid see
eest tänama. „Midagi puudub veel," üt-
les Zuhan, „üks kuusk nende lastele!" —
Mari läks wana teendri juure ja rääkis
temaga järgmiselt: „Armas Zuhan! lubad
Sa seda, et meie seda puud, mida ja
meile andsid, jälle äraanda võime? Se
rõõmustab meid kahewõrra, kui meie teda
nende waeste laste tuas põlewad näeme."
— „Armas Mari!" vastas see, „üht wei-
kest rõõmu tahtsin ma sulle ja teistele
seega teha; saab ta aga nende waeste lastele,

siis näen ma oma soowi kõigeilusamini täidetud." —

Lastel ei jäenud nüüd midagi soowi enam täitmata. Naad toimetasid kõik ühel meelel, et jõulupuud ilufaste wälja ehitada.

Kunni naad seda teewad, waatame meie, kuidas haige lesk oma lastega jõululaupäewa pühitseb. —

III.

Kui Kaarel ja Anna kirikust koju läksiwad, ütles nende ema awitaja nõnda: „Teie ema magab juba tund aega õige rahuliste. Meie ei taha teda weel mitte äratada, sest niisugune uni on enam wäärt, kui kõigeparem arstirohi.“ Kaarel wastas: „Meie laseme teda röömuga magada, palume aga meid kohe hüüda, kui ta ärkand on.“ Naad läksiwad alla majaperemehe tuppa ja kõnelesiwad möödaläinud jumalateenistusest. Selle mehel polnud mitte lasti; oli aga küll mõnda kurwastust ilmas näinud.

Boole tunni pärast ärkas ema ja hüüdmise peale ruttasivad lapsed ta woodi ette. Ta ütles: „Mu armsad lapsed, ma tunnen ennast selle une järele imelikult jõudu saand olewad ja mõtlen, üheks tunniks woodist wälja tulla.“ Lapsed tänasivad Jumalat selle rõõmu eest. — „Ja, südameelik tänu olgu leskede ja waeste laste Isale, ja Ünnistegiale, kes ütlenud on: „Mina olen Teie juures igapäew, maailma otsani!““ ütles ema.

Ta istus oma laste ja selle truul awitajaga ühe laua ääre, kust ta juba mitmed õhkamised oma terwil päiwil töö juures Looja poole saatnud oli.

„Nüüd armsad lapsed, tahan ma heameelega tähele panna, mis Teie kirikus kuulsite,“ ütles ema.

Kaarel kõneles kõigeesmaslt nende, meile tuttawa lastega, kõnelemist. „Kui meie,“ ütles ta, „kiriku läksime, küsijiwad need lapsed, wäga osawõtlikult minu käekäigu järele. Kui naad kuulsiwad, et sa haige

oled, saivad naad sügamaste liigunud; mu eest nagu oleksin ma pisarad nende filmis näinud." „Armas Kaarel! vastas ema, „nende lastel on väga head wanemad ja nendega läheb see wana sõna ka töeks: „„Käbi ei kuku kännust kaugemale.““ Nende isa küsis mõne aja eest mu käest mu käeläigu järele ja lubas mind hädas aidata.“ „Sumal õnnistagu teda see eest!“ ütles Kaarel, ja kõneles edasi, et see sugulane, kellega naad seltsis kiriku läksivad, emat homme vaatama tulla. Peale seda jutustas ta kiriklikuiist asjust:

„Suurt rõõmu tundsin meie kiriku minnes, kui meie teda juba walgustatud nägime. Et küll mõnes rikka wanemate majas, nende laste rõõmuks, suured ja ilusad jõulupuud põlewad, aga nenda kenaste, kui kirik, ei ole ometi ükski tuba walgustatud. Koorilaul oli väga mu meelejärel ja see oli väga ilus, et muusikandid jenna juure pasunaid puhusivad,“ ütles Anna.

Kaarel jutustas edasi: „Koori laulu

peale lauldi seda ilust laulu: „Kõik inglid kuulutawad 2c. 2c.“ Jutlust ei wõi ma mitte sõna sõnalt seletada, aga ta oli wäga liigutaw ja sai nende Õnnistegia sõnade üle peetud: „Kõnda on Jumal maailma armastanud 2c. 2c.“

Se jutlus oli wäga troostirikas waeste kohta. Ta oli tähelepanemise wäärt, kui kirikõpetaja ütles, „Jumala ainusündinud Poeg olla Mailma Õnnistegiaiks ühest waekest emast alwas lautas sündinud, üks söim olnud Ta kätki ja alwad mähkmed Ta riided. Ta on ütlemä pidand: Rebastel on haugud, lindudel on pesad, aga inimese Pojal ei ole kohta, kuhu Ta oma pea wõiks panna. — Ma mõtlesin see juures: meie oleme ka küll waejed, aga meil on ometi enam, kui meie Õnnistegial oli.“ Anna rääkis: „Õpetaja rääkis ka, et Õnnistegia wäga lapsi armastand, neid sülle wõtnud, neile suud annud ja õnnistand olla. Kas Ta armastab ja õnnistab ka meid, kui meie Teda armastame ja Tema sõna kuu-

leme, armas ema?" — „Ja muidugi, mu armas Anna," vastas ema, „Ta õnnistab ka teid, nagu Ta seda juba ristimises tegi, kui teie aga Tema lambuks jääte ja oma Hingekarjatse healt kuulete." Anna ütles: „Ma tahaks heameelega seda armast Õnnistegijat näha saada. Siis ütleksin ma Temale: „Ma olen küll weikene laps, aga Sa oled mulle väga armas." "

„Mu Anna!" ütles ema sügavaste liigutud healega, „Ta on sul nägemata ikka ligidal, Ta kuuleb su sõnu; armasta Teda eluaja, siis saad sa Teda taevas, Tema auustuses nägema." Anna küsis: „Siis võtab ta muidugi mind Oma käe piale, ja viib mind mu Isa juure?" Ema jättis ta küsimise peale ja kuivatas pisaraid oma palge pealt. Kaarel ütles seepeale: „Sa nutad, armas ema, isa pärast; ah! ta oli meile väga armas!" Need sõnad rääkis ta palava pisaratega. Peale seda jäiwad kõik wait. —

Ema hakkas warsti jälle rääkima, et ta

küll teadis, kui suurt haledust ta seega lastele teeb. „Vaatke seal,“ ütles ta, „vaatke armsad lapsed, seda ilusat jõulupuud, meie naabri tuas. Röömsaste jookswad ja hüppawad lapsed laua ümber siia ja sinna, endid saadud kingituste üle rõõmustades. Meie laual põleb üks alw lam-bikene. Oleks isa alles elanud, siis oleks ta meid muidugi jõulupuuga rõõmustanud; mul ei olnud see aga kuidagi võimalik!“ —

„Armas ema,“ vastas Kaarel, „meie nägime wähe aja eest kirikus kaks suurt lühtert ja kaks kuuske, mitmekümne küünla-ga põlewad, mis ka meiegi tarwis põlema süüdatud olivad.“ Ema vastas: „See kõigeilusam, suurem ja walgustawam küünal paistab meile Jeesuses Kristuses, meie On-nistegias. Ta on maailma küünal. — Ma ei wõi teile mingit kingitust anda; taewa Isa aga on oma ainu Poja meile annud, kes ka teilegi kallimaks anniks olgu, sest Ta on meie Onnistegia ja Rahuwürst. Ma annan teile täit südamelikku armas-

tust, — mis Jumala järel teid kõige pal-
lamamalt armastab." —

Lapsed ligistasivad endid emale ja ütle-
sivad: „Kingib armas Jumal sulle jälle
terwist, siis oleme meie rikkamad, kui siis,
kui see tua täis kallimaid kingitusi meile
osaks saaks, aga sind ometi ei oleks.“ —

Alles olivad lapsed ema rinnal, kui
meile tuttam, Mari, ukse pihta koputas ja
söbraliku teretusega sisse astus. Oma wa-
nemate nimel palus ta leske, oma lastele
luba anda, et naad tema wanemate majasse
minna tohiksid. Osawõtlikult küsis ta
ka haige terwise järele. — Lapsed olivad
Mari tuleku üle väga rõõmsad ja mõtlesid
wad küll, et neil weel mingit rõõmu oodata
on.

IV.

Wanemate majasse tülles, tõmbas Mari
kella ja teised lapsed selle wana teendriga
tulivad neile wastu ja juhatasivad neid
walgustatud tuppa.

Kaarel ja Anna teretasid wiisakaste, mida Mari wanemad nendajamma sõbrali-
kult wastuwõtšiwad. Peale jeda kõneles
Mari isa nendega järgmisel wiisil: „Teid,
armjad lapsed, rõõmustada, oli mu abi-
kaasa tahtmine ja mu laste soow. Tulge
ligemale ja waadake, mis armastus Teile
pakub. Teie ema muret kergitades, oleme
Teile peast jaluni riided muretsenud ja
mõned kooli raamatud teile ostnud. Sulle,
armas Kaarel, on siin see piibli-jutustuste
raamat ja armamise- ja kirjutuse-raamat.
Et ma kuulnud olen, kui osawaste ja
piltisi maalid, seepärast ostsin ma mõned
poognad seks kõlbawat paberid ja ühe wär-
wide kasti, mida ja tarwitada wõid.
Nääd, siin on ka meie armas linnakene
tema tornidega maalitud. — Sulle, armas
Anna, kingime meie jeda katekismust ja
lugemise raamatud, lühikese salmidega. See
aed (üks pilt) tuletagu sulle meele, et
su wanaisa kord lossiaedas lillesi külwas,
puid harris ja su head ema hoolelikult

kaswatas. Seega mõtle sagedaste taewase paradüüsi peale, kuhu sind see lahke Kärner, meie Dnnistegija, istutama saab, kui ja Tema sõna kuuled ja Tema jälgis kõndida püüad. — Neid õunu, pähklid ja sukru-asju on meie lapsed enda jäust teile annud, need saiad on teile mu abikaas teinud ja seda jõulupuud on meie wana teener teile walmistanud." —

Südamliku rõõmuga tänasiwad Kaarel ja Anna kinkijaid ja soowisiwad neile Jumalast õnnistust. Müüd ligistasiwad naad endid kingituste ligemale ning Diisu ja Hansul oli palju tegemist, neid, ühe ning teise asja juures, enam tähelepanem-likkumaks tehes. Kaarel luges warsti kinkijast piiblilugudesse kirjutud sõnad waljuste üles, mis nõnda oliwad: „See raamat õpetagu sind, et Jumal ühtgi last, kes oma lootust tema piiale paneb, maha ei jäta. On Jumala teed sagedaste küll ime-likud, süiski juhatab Ta ometi rõõmsa lõpetuse poole. Lase ennast Tema Waimust

juhatada, siis saad sa Maa peal ja taewas õnnistud.“ —

Weikest Annat lasti ka mõned sõnad oma raamatust lugeda, — nenda heasti kui ta seda oskas.

Kaarel ja Anna waatasiwad nüüd ka nende asjade peale, mis lapsed neile annud oliwad ja awaldasiwad endi rõõmu nende üle.

„Lapsed,“ ütles isa, „ärge unustage nende kaduma andide juures, seda, mis taewa Isa meile annud on, mitte ära. See kallis kingitus peab täna meie kõikide südamed rõõmuga täitma. Seda kallist andi tahame meie täna ligemalt tundma õppida ja see peab meid nüüd ja igaweste rõõmustama.“

Kustutage nüüd küünlad jõulupun pealt ära ning tulge mu järele teise tuppa!“ See käsk sai täidetud. „Nüüd sööme enne ja siis kõneleme pikkemalt sest Gluleiwast, meie Õnnistegiaist,“ ütles isa teises tuas.

Lapsed istusiwad isast kõneldud palwe

järel laua ääre, mis ju kaetud oli. Söömaegast küsiti ja wastati mõned küsimised. Wanemad kõnelesiwad palju enda weikeste wõerastega. Need kõnelesiwad palju liigutawaid lugusid, enda kadunud isast ja rääkisiwad suure lapseliku armastusega haigest emast ning ka enda waeususest tõsi se jumalakaratusiga. Mari ja teised lapsed kuulsiwad tähelepannes nende juttu pealt ja awaldasiwad enda osawõtliku meelt. Isa ütles tawaste oma abikaasale: „Need lapsed on kõige oma waeuse juures rikkad,“ ja lastele ütles ta: „Jäege ikka wanemate wastu tänulikult, ja armastajaks auustajaks, siis saab teie käsi maapeal ja taewas hästi käima.“ Ema ütles oma lastele; „Urge unustage ka teiegi enda wanemate sõna; peage teie seda meeles, siis saamad teiest wiisakad inimesed ja wiimaks taewa pärijad. Tahate teie seda?“ Ühemeelseline „jah“ oli laste wastus.

Isa andis jälle palweks tähendust, sest see oli ikka neil wiisiks, enne ja pärast

jööma, paluda. Lapsed andsiwad wane-
matele tänulikult kät. Ija ütles seepeale:
„Kunni lauda koristakse, laulame meie
„Ma tulen taewast ülewelt 2c.““ Juhan
toob enne Palästina kaardi ja Hans oma
pildid, kus see weike laps „Jeesus“ nii-
wäga armast oli. Siis istuge nenda, et
wähemad lapsed minu ja ema ligemalle
jäädwad.“ —

Ra wana teener ja tüdruk jäiwad jenna.

V.

Ges-kästud toimetused oliwad pea kõik
täidetud, kui isa rääkima hakkas:

„Jõulu-õhtu pühitsemisega peame meie
kõigetäielikumalt seda imeliku armu, mis
Looja Oma Poja sündimisega patuste ini-
meste wastu on ülesnäitnud, meeletuletama
ja mäeletama. Meie tahame Teda selle
suure heategemise eest, sel tunnil, mil Ta
meile suurt õnnistust walmistanud on, lau-
luga tänada. Laulgem oma Õnnistegia

fündimisest ja palugem teega ühtlasi Tema
armu ja õnnistust.“ —

Seepeale laulsiwad kõik üheskoos seda
laulu:

Wiisil: Nüüd paistab meile tauniste re.

Oh jõulu-öö, kuis oled sa
Meil oma taewa walgega
Ja pimedas nii selge!
Maailma sees, kus pimedus,
Ei mõisteta, kuis meie seas
On täna nenda walge! —

Waesed,

Kurwad

Seda teadwad, rõõmustawad, ennast Temast,
Kes toob elu neile taewast.

Sa armas taewa Kuningas
Ja patuste truu abimees,
Kuis oled nenda madal?
Et Sa mind wõiksid lunasta',
Seks jättad rõõmu, taewast ka;
Nii abi tood mu hädal.

Wõta

Minu

Südanit söimeks, kingituseks, kus Sa hingad,
Senni kui mind taewa saadad.

Su söime ümber koguvad
En'd täna kõik Su alamad,
King on nii rõõmsad waimus!
Küüd ilmale on tulnud See
Kes paradüüsis töuti,
See armast, kallist Jeesus:

Ei ma

Taha

Enam kartä, waid armasta oma Pääsijat,
Uue elu alustajat.

Uast kõneldud palwe:

„Issand ja Ünnistegia, Jeesus Kristus,
kõigekõrgema Poeg, Sa õnnistuse ja auu-
paistuse kuu, waata meie peale täis halas-
tust ja kannatust. Kes Sa alla tulnud
oled, siin meie sarnatseks saanud ja kui
kõige waesem, kõik maailma walud kannud,
et meid otsida ja õnneks teha, ole meiega.
Meie oleme Su nimel koos, seepärast täida
oma troostirikast sõna ja õnnista meid.
Jah, õnnista seda tundi, millal meie Su
lõpmata armastusesse jõuame. Sa said
waeuseks, et meie seeläbi wõiksime rikkaks
saada; Sa kandsid piinawlikku risti surma,

et meie igawest elu saakfime. Jah, truu
Õnnistegia ole meiega ja õnnista meid.
Ütle Oma „aamen“ meie palwe peale.
Aamen!“

Isa. „Kuida nimetame meie seda püha,
mis meie neil päiwil pühitseme?“

Hans. „Jõulud.“

Isa. „Kust jäi see nimi „Jõulud“ selle
pühale?“

Juhan. „Kui meie esiwanemad (Gest-
lased) weel risti-usku ei olnud, siis pühit-
sesiwad naad otse selsammal ajal üht püha,
mida naad nenda nimetasiwad; et nüüd ris-
tiusuga Kristuse sündimise pääw endise
„jõulude“ aegas pühitsetud sai, seepärast
nimetasiwad meie esiwanemad teda nenda,
mis ka meie ajani nenda on jäenud.“

Isa. „Kuida wõime meie teda weel
nimetada?“

Mari. „Õnnistegia sündimise pääw.“

Isa. „Kui see püha meil öiete täielik
ja püha olema peab, siis peame enne selle

küsimise peale vastama: „„Kes on kui
 Õnnistegia sel ajal ilma sündinud?““

„Kuida nimetab Õnnistegia iseennast pü-
 has kirjas, mis üle täna jutlust tehtud on?“

Kaarel. „Jumala ainusündinud Pojaks“

Isa. „Kuida on seal kirjutatud?“

Mari. „Kõnda on Jumal maailma ar-
 mastanud, et Tema Oma ainusündinud
 Poja on annud, et igavõks, kes Tema fisse
 usub, mitte ei pea hukka saama, vaid te-
 mal peab igawene elu olema.“

Isa. „Siis nimetab Õnnistegia ennast
 Jumala ainusündinud Pojaks. Kenda õpe-
 takse ka mujal pühas kirjas. Ingel ütles
 Mariale: „„Püha Waim peab su peale
 tulema ja Kõigekõrgema wägi su üle war-
 jama, seepärast peab seda Püha, mis sinust
 sünnib, Jumala Pojaks hüütama.““

Jeesus ütles: „„Enne kui Abraam
 sai, olin mina.““ Mis õpime meie sest?“

Liisu. „Et Kristus enne inimeseksjaa-
 mist, oma Isa juures oli.“

Isa. „Ja Ta õpetab, et Ta Isaga

üks on. Kes teie seast teab need sõnad, kus Ta ise seda ütleb?"

Kaarel. „Kes mind näeb, näeb ka Jsat; kes mind kuuleb, see kuuleb ka Jsat. Mina ja Jsa oleme üks.“

Jsa. „Need sõnad ütlevad meile, et Tema, kui Jsa, tõsine Jumal on. Seda ütleb ka Joannes oma ewangeeliumi esimeses peatükis. Kuida on see seal kirjutatud?"

Mari. „Alguses oli Sõna ja see Sõna oli Jumala juures ja see Sõna oli Jumal. Seesammas oli alguses Jumala juures. Ja see Sõna sai lihaks ja elas meie seas. Ja meie nägime Tema aju, kui Jsaft ainusündinud Poja aju, täis armu ja töt.“

Jsa. „Kes oli see Sõna?"

Anna. „Meie Omnistegia, Jeesus Kristus.“

Jsa. „Kus avaldas Jsa ise seda, et Ta Tema ainusündinud Poeg on?"

Kaarel. „Tema ristimise juures Jordanis ja Tema muutmise juures Taabori mäel.“

Isa. „Kuidas hüüdis hääl taevast?”

Liisu. „Seefinane on mu armas
Poeg, kellest mul heameel on.”

Isa. „Kuida nimetab Paulus Teda,
oma kirjas Rooma rahwale, 9. peat. 5.
salmis?”

Mari. „Jumal üle kõige.”

Isa. „Kuida kirjutab Joannes Temast
oma esimises raamatus, 5. peat. 20. s.?”

Juhan. „Seefinane on see tõsine Jumal
ja igawene elu.”

Isa. „Mis ütleb Paulus Temast oma
raamatus Kolossuse rahwale, 2. p. 9. s.?”

Mari. „Tema sees elab kõik jumaliku
olemise täius ihulikult.”

Isa. „Kõik need kohad pühas kirjas
näitawad meile, et Tema tõsine Jumala
Poeg on; seepärast kirjutakse ka Temast:
„Isand, Sa tead kõik asjad.”” Ja õpe-
takse, et maailm Tema läbi tehtud on.
Kuidas ütleb Joannes oma ew. 1. p. 3.
salmis?”

Kaarel. „Kõik asjad on Tema läbi teh-

tud ja ilma Temata ei ole ühtigi tehtud, mis tehtud on."

Isa. „Sedafamma ütleb ka Paulus oma 1. kirjas Korint. rahwale 8. p. 6. s. Kuida on seal kirjutud?"

Mari. „Meil on üks Jumal, see Isa kellest kõik asjad on ja meie Tema sees, ja üks Jeesus Kristus, kelle läbi kõik asjad on ja meie tema läbi."

Isa. „Nõnda on Temast ka Taaweti laulus (45) ja Heebrearahwa raamatus 1. p. kirjutud: „„Su auujärg, oh Jumal! jääb ikka ja igaweste. Su kuninriigi ksep, on õiguse ksep." 102. laulus ja juba ferd nimetud Heebrea rahwa raamatu 1. peatükis lueme meie nõnda: „„Sa oled alguses maale alust pannud ja taewad on Su kätte töö." Kõik need kohad pühas kirjas awaldawad meile, et kõik maailm Jumala Poja läbi loodud on. Ta on igaweste oma Isa juures olnud. Meie ei tohi mitte imekspanna, et Ta jumaliku auu nõuab ja ütleb: „„Teie (inimesed) peate

kõik Boega auustama, nagu teie Jsa auustate." " Paulus kirjutas Bilipi rahwale: " "Tema on nimi antud, mis üle kõikide nimede on, sest Jeesuse nimel peavad kõik enda põlwi nikutama, kes taewas, maa peal ja maa all on, ja kõikide keeled peavad tunnustama, et Tema on see Issand, Jumala Jsa auuks." " Mis tähendab see nimi Jeesus?"

Liisu. "Onnistegia, Onsakstegija"

Jsa. "Ja see nimi Messias, Kristus?"

Juhan. "Õitnud kuningast."

Jsa. "Tema oli aga taewane Kuningas. Ta ütleb ka ise: "Mu riik ei ole mitte sestsinatsest maailmast." " Mis peavad kõikide keeled, Bilipu-rahwa raamatu järel, tunnustama?"

Mari. "Et Jeesus see Issand on, Jumala Jsa auuks".

Jsa. "Jah, Tema on taewa ja maa Issand, ka meie Issand ehk walitseja, kelle ees meie alandlikult peame kummardama. Pidage nüüd, armsad lapsed, igauks se

sõna omas südames: Jumala ainusündinud
 Poeg, see kuningate Kuningas ja isandate
 Issand on taevast tulnud, et meie wennaiks
 ja Õnnistegaiks saada. Teie teate, et Ju-
 mal esimised inimesed Oma näu järele,
 pühaks ja õnsaks lõi. See Jumala nagu
 aga on patu langemise läbi ära kadunud.
 Patu läbi ei tulnud mitte üksi ihulik-, waid
 ka waimulik- ja igawene-surm inimeste
 sisse. Oleks Jumal Oma awitawat kät
 nimestest üsna ära wõtnud, nagu naad
 seda teeninud oliwad, siis oleksiwad kõik
 inimesed igaweste hukka läinud. Jumala
 palastus andis aga meile lunastust; naese
 Seeme (Jeesus Kristus) pidi ussi pead rõ-
 uma ja kurati wõimust kautama. Seda
 palastawrikest tõutust saiwad esimised ini-
 mesed warssi peale sügawat langemist. Seks
 tles Jumal nõnda: „„Sinu seemne läbi
 eawad kõik sugud õnnistud saama.““ Sest
 õutud seemnest rägimad kõik prohwetid.
 — Kui aeg täis sai, siis läkitas Jumal
 na Poja, et Ta pidi naesest sündima ja

meid kõiki käsuneedmise alt lahti päästma. Ta oli kõikis meie sarnane, ometi ilma patuta; ja Ta pidi püha, ilma süüta ja käsutäitja olema, ning meid patust, surmast, käsuneedmisest ja põrgu väest lunastama, Jumala auuga ehitama ja igawest õnnistust meile saatma.

Meie mäeletame nende pääwadega Tema sündimist ja tahame pikemalt Temast kõneleda. — Kellest pidi Õnnistegia sündima?"

Hans. „Ühest neitsist."

Isa. „Kuida kirjutab prohwet Jeesaja oma 7. p. 14. s.?"

Juhan. „Vaata üks neitsit saab käima peale ja toob Poja ilmale ning Temale antakse see nimi Immanuel, see on: Jumal meiega."

Isa. „Kelle sugust pidi Ta sündima?"

Kaarel. „Daaweti sugust."

Isa. „Kus kohtas pidi Ta sündima?"

Anna. „Betlemmas."

Isa. „Kuida kirjutab prohvet Miika oma 5. peatükis?“

Juhan. „Sa sina Betlem Ewrata see on vähe, et sa oled Juuda tuhandete seas: sinust peab mulle väljatulema See, kes peab walitseja olema Israelis; ja Tema väljaminemised on igawesest ajast olnud.“

Isa. „Mari, ütle mulle, mis sa Betlemma linnast tead. Hans ja Anna näidaku seda pilti.“

Mari. „See Betlem oli Juuda suguaru pärismaal, ja oli oma nime wist see-pärasest „Betlem“ ehk „Leiwaait“ saanud, et seal ümberkaudu väga wiljarikkad põllud oliwad, ja et Jeesus, see Gluleib seal sündima pidi.“

Isa. „Mis tähendab see nimi Ewrata?“

Mari. „Et Sebuloni suguarus ka üks Betlem oli, seepärasest nimetadi Juuda suguaru Betlemmale Ewrata juure. Jes. 19. p. 15. j.“

Isa. „See rõõmustab mind, et sa kõik

nõnda selgeste tead. Kus elas siis Jeesuse ema?"

Hans. „Naatsarettis.“

Isa. „Kuida oli ta nimi?"

Anna. „Maria.“

Isa. „Kuida nimetadi Tema kasuisa?"

Hans. „Joosep.“

Isa. „Mis ametmees oli ta?"

Anna. „Puusep.“

Isa. „Ja tema oli Daaweti sugust ja elas Naatsarettis. Kus maal oli see linn?"

Juhan. „Kalileamaal.“ (Ta näitas kaardi peal ta seisukohta.)

Isa. „Kuidas mõis siis Jeesus Betlemmas sündida, kui Ta wanemad Naatsarettis elasivad?"

Kaarel. „Rooma keiser Augustus (kelle walitsuse all Juuda-maa siis oli) saatis üht käsku wälja, et kõik tema walitsuse alused inimesed pidid üleluetud saama. Igamees pidi oma wanemate linna minema ja ennast seal üleskirjutada lastma. Siis pidi Joosep Mariaga ka oma wanemate linna, Bet-

Iemma, minema ja endid seal kirjutada lastma. Sel ajal sündis neil seal Jeesus."

Isa. „Kust ja tead, et naad Taaweti sugust olivad?"

Kaarel. „Mateuse ew. 1. peatükist."

Isa. „Kudas lueme meie pühast kirjast weel edasi?"

Juhan. „Kui Maria Betlemmas oli, siis sai aeg täis, et ta pidi maha saama, ja ta tõi oma esimise Poja ilmale ja mähkis Teda mähkmisse ning pani Teda sõimesse, sest neil ei olnud muud aset majas."

Isa. „Mõtlege, armsad lapsed, Jumala Poeg saab inimeseks! maailma Looja sünnib looma lautas, söim on Ta woodi, kõwad mähkmed Ta riided. Mõistke seejuures Ta lõpmata armastust patuste inimeste vastu. Taewast wahetab Ta maa vastu, — taewaliku walitsuse trooni, söime vastu ja lõpmata auu, waesuse vastu. Keegi ei oleks Tema sündimist teadnud, ega Temas meie Lunastajat tunnud, kui Jumal mitte seda karjastele ei oleks kuul-

tada lastnud. — Juudid aga ootasivad
üht wägewat maapealist kuningat sündiwad.
— Kes kuulutas Snnistegia sündimist?"

Hans. „Üks ingel.“

Isa. „Mari, räägi, kuidas püha kiri
sealt edasi räägib.“

Mari. „Ja Betlemma wäljal oliwad
karjatsed, kes öösel oma karja hoidsivad.
Nende juure tuli üks ingel. Ja Issanda
auu paistis nende ümber, mispärast naad
wäga kartsiwad. Ingel ütles neile: „„Urge
kartke! sest waata, ma kuulutan teile suurt
rõõmu, mis kõige rahwale peab saama, sest
teile on täna Daaweti linnas sündinud see
Snnistegia, kes on Kristus see Issand; ja
see olgu teile täheks, teie leiате see Lapse
mähitud ja sõimes magamast.““ Ja äkitselt
oli taewa all inglite sõawägi, naad kiitsi-
wad Jumalat.“

Isa. „Kuida ütlesivad naad?"

Anna. „Muu olgu Jumalale kõrges,
rahu maa peal ja inimestest hea meel!“

Isa. „Kuida ütlesivad karjatsed ise-
keskis, kui ingel nende juurest äraläks?“

Kaarel. „Et läkki nüüd Betlemma ja
waadafem seda asja, mis Issand meile on
kuulutanud.“

Isa. „Naad ei läinud mitte aeglaste
sammudes linna. Kuida on neist kirjutatud?“

Juhan. „Naad tulivad rutuste ja leid-
wad mõlemad, Maria ja Joosepi, ja seda
last sõimes magamast.“

Isa. „Naad ei kartnud mitte enda
karja kadumist, ei mõtlend mitte: kuidas
wõib Snnistegia alwas lautas sündida.
Naad uskufiwad seda inglisi kuulatud rööm-
jat sõnumit. Missuguse õnša tundmisega
wõiswad naad Snnistegia juure minna,
kui suur wõis nende rööm olla, et nemad
esimised, Joosepi ja Maria järele, teadma
oliwad, kus maailma Snnistegia sündis.
Seda ei ole mitte wõimalik sõnadega awal-
dada. Ka Maria, Jeesuse ema, kellele in-
gel juba enne kuulutas ja teda ülemaks
naeste seast nimetas, pidi karjaste juttu

kuuldes Jumalat auustama. Tema pidas kõik need lönad meeles ja mõtles nende peale. Karjatsed aga lautasivad seda juttu laiale, mis neile sest lapsest awaldu oli.

— Mis tegivad need, kellele karjatsed seda lugu, mis naad kuulnud ja näinud olivad, rääkisivad?"

Liisu. „Naad imetlesivad selle kõne üle.“

Isa. „Mis ütleb püha kiri wiimaks neist karjastest?"

Mari. „Naad kiitsivad ja tänasivad Jumalat, kõige see eest, mis naad näinud ja kuulnud olivad.“

Isa. „Ka meie täname Jumalat sügawaste liigutud waimuga, selle suure armastuse eest, et Ta oma ainu Poja meile Dnistegiaiks on annud. — Dmeti pidi see karjastele kuulutatud rööm weel laiemale lagunema; ka paganad pidivad seda sel ajal ja weel nüüdgi kuulda saama. — Mis läbi kuulutas Jumal seda?"

Hans. „Ühe tähe läbi.“

Isa. „Kes nägivad seda tähte?"

Juhan. „Homikumaa targad.“

Isa. „Mis oliwad need targad?“

Mari. „Õpetatud mehed, tähetundjad, kes aga ka preestrid ehk rahwa õpetajad oliwad.“

Isa. „Kust maalt naad tuliwad?“

Kaarel. „Homikumaalt.“

Isa. „Ühelt maalt, mis Juudamaast homiku pool oli, wissiste Araabiaast, sest see on homikumaaks nimetud ja seal kaswas palju wiirukit ja mirri, mida need targad ligi toonud. Tarkadele täetati seda tähe läbi, mis muidugi teistmoodi olema pidi, sest naad ütlesiwad: „„Meie oleme Tema tähte näinud.““ Naad pidiwad seda teadma, et see Juuda kuningas sündimist tähendama pidi. — Mis tegi Herodes ja kõik Jerusaleem, kui naad seda kuulsiwad?“

Juhan. „Herodes kohkus ja kõik Jerusaleem temaga.“

Isa. „Keda laskis Herodes seepärast oma juure tulla?“

Kaarel. „Kõiki ülemaid preestride ja kirjatundjaid rahwa seas.“

Isa. „Mis küsis ta neilt?“

Mari. „Kus Kristus sündima pidi.“

Isa. „Mis vastasiwad nemad?“

Kaarel. „Prohwet Miika olla tõendand, et Kristus Petlemmas sündida.“

Isa. „Herodes kutsus targad oma juure ja päris neilt aega, mil see täht neile paistnud. — Missuguste sõnadega saatis ta neid Petlemma?“

Mari. „Minge ja kuulake hästi see sündinud kuninga järele, ja kui teie teda leiata, siis tulge ja kuulutage ka mulle, et minagi teda kummardama minna võin.“

Isa. „Ta kartis, et see sündinud kuninga üks ilmalik walitseja on, ja teda trooni pealt äralükama saab. Teie teate ju ka, kuidas ta kõik lapsed Petlemmas ja ümberkaudu, kes alla kahe aasta wanad olid, surmata lastis, mõteldes, et Jeesus ka nendega hukatud saab; Jeesus oli aga sel ajal Egiptuses. Jumala nuhtlus ei

jäenud ka mitte Heroodese peale tulemata. Rõigi ta kurja tegude nuhtluseks furi ta ühe hirmsa haigusesse. — Meie otsime jälle need targad üles. Mis nägivad naad Jerusalemmast väljainnes?"

Anna. „Seda tähte.“

Isa. „Kui naad seda tähte nägivad, siis saavad naad väga rõõmsaks; naad ei kautand teda mitte enam filmist. Kuidas ööldakse pühas kirjas sest tähest?"

Juhan. „Ta läks ja seisis selle maja kohtas, kus see lapsukene oli.“

Isa. „Naad läksiwad sisse ning leidsiwad see lapse ja tema ema. Mis tegiwad naad seal?"

Kaarel. „Muustasiwad teda kummardades, ja kinkisiwad temale kulda, wiirukit ja mirri.“

Isa. „Kellele kinkisiwad naad neid andid?"

Anna. „Selle kuningale.“

Isa. „Meie tohime kül- mõtelda, et Jeesuse ema nende tarkadele kõik awaldas,

mis ingel talle kuulutas ja karjatsed jutustasivad. Kui õnnelikud wõisivad need targad olla, et naad mitte asjata seda pitka teed ei olnud käinud. Karjatsid ja neid tarkasi wõime õiguslega esimisteks õpetajaks nimetada, kes Juudarahwast - Õnnistegia sündimisega rõõmustasivad. Kui kaua targad Betlemma jäiwad, ei tea meie mitte. Kuidas see tuli aga, et naad mitte enam Heroodese juure ei läinud?"

Juhan. „Sumal ütles neile unes, et naad mitte enam Heroodese juure ei pea minema, waid üht teist teed tagasi kõndima.“

Jsa. „Kõnda oleme meie oma Õnnistegia sündimise lugu üheteisega kõnelelud ja ütlemis lõpeteks: ärarääkimata suur on see Jumala armastus: Ta on inimeseks saanud. — Kui liigutaw ja õnnis peab meile jõulupüha pühitsemine olema, misjuguft suurt õnnistust peab ta meile tooma, kui meie teda õieti pühitseme ja seda õnnistust mäalame, mis Sumal neil päiwil kõige maailmale walmistanud on.

Rõige sellepärast peaksite ka teiegi rõõmustama seda kuuldes: „Teile on täna see Õnnistegia sündinud! Temast kirjutatakse: Ta kasvas tarkuses ja mõistuses Jumala ja inimeste juures; ja oma kaheteistkümnemas eluaastas olla ta templis õpetajate seas istunud, neile nende küsimiste peale wastand ja neilt küsinud, mis üle teised imestama on pidanud. See kord ütles Ta oma emale selle raske sõna: „„Kas teie ei tea, et ma ses majas pean olema, mis mu Isa päralt on?““ millest ema mitte aru ei saanud. — Ta oli ka wanematele sõnakuulelik laps. Peaks Tema teud ja elu teile eeskujuks olema, et teiegi tarkuses ja mõistuses Jumala ja inimeste auuks üleskaswaksite, ja et teie enda wanematele rõõmuks ja troostiks saaksite. — Ta armastas ka lapsi ülewäga ja ütles: „„Laske need lapsukesed mu juure tulla ja ärge keelage neid mitte, sest nende päralt on Jumala riik.““ Tal ei olnud kohta, kuhu Ta oma pead oleks wõinud panna, aga Ta

on oma tahtmisega waejeks saanud, et meie
 seeläbi wõiksimine rikkaks saada. Tõstke us-
 kus rõõmuga filmad Tema poole, sest Ta
 kutsub: „„Mina olen tee, tõde ja elu, ilma
 minuta ei saa keegi Isa juure.““ Ta oli
 aga ka oma taewase Isale sõnakuulelik sur-
 mani, ja on meile jälgi jätnud, kus meie
 peame käima. — Teile on Omnistegia sün-
 dinud, kui teie Tema sõna kuulete ja Ta
 tahtmist täidate. — Ta sai Juuda rah-
 wast teutud ja wiimaks surmatud, Ta oma
 jünger Juudas andis Teda ära, Peetrus
 salgas Teda ära, Ketsemane aedas wõitles
 Ta raskestest surmaga, nenda et Ta higi kui
 were pisarad maa peale langesiwad, kunni
 Isast läkitatud ingel Teda kinnitas. Teda
 pekseti piitsaga, — löödi kepikega, naerdi
 ja teutadi, kibuwitsa krooniga kroonitud
 laskis Ta Kolgata mäel oma käed ja jalad
 läbi uuristada ja teutawliku risti puu peal
 kandis Ta piinawliku surma, kõik seepärast,
 et meie neist waludest, mida meie teeninud
 oleme, lahti saaksime. Oh, armsad lapsed!

waadake täna sõimest Kolgata mäele, siis
 jaate tõeste liigutatud südamega nenda üt-
 lema: „„Armas Õnnistegia, kui suur, ah,
 kui suur oli Su armastus meie wastul mis
 oled Sa kõik meie pärast kannatanud, et
 meie aga õnnistust päriksime. — Sa truu
 karjane jätsid oma elu meie eest, et meie
 igaweste elaksime. — Kas meie ei pea
 rõõmuga Su häält kuulma ja endid hea
 meelega Su pehmest ksepist juhataada lastma?
 — Sa kutsud meid nime järel ja ütled:
 „Andke mulle enda südamed.“ Võta neid,
 Issand, võta meie südamed ja wii neid
 oma templisse. — Meie tahame Sinu olla,
 Sinule jääda, Sinule elada, kunni meie Sind
 Su täie auu sees näeme ja Sind siis õnna
 lauluga täname ja kiidame Su õnnistuse
 eest!““ —

Rõõmustage endid, et Õnnistegia pärast
 walu ja waewa, mis Ta meie patu ja sur-
 ma pärast kannatama pidi, jälle oma iga-
 wese auu sisse tagasi läks, ja kui wägew
 sõamees, pärast õnnerikast wõitu põrgu,

surma ja haua üle, furnuist ülestõusis. Jäege surmani Tema truuks ja sõnakuu-
 lelikuks, siis ei tule surm mitte waenlase,
 waid sõbra kombel teid siit hädaorust ära-
 wiima, taewa, kus teie Teda kiita ja tänada
 wõite. Surete teie Kristuses, siis teeb Ta
 hauda teile üheks sõbralikuks kambriks, kust
 Ta teid nooruse homikul wäljakutsub. Teie
 ihu saab rahul hingama, kunni Ta taewa-
 liku auuga tuleb ja kõik pühad inglid Te-
 maga. Saab Ta oma pasunät puhunud,
 siis tõusete ka teie üles ja ta paneb teid
 oma paremale poole üteldes: „„Tulge
 tänna mu Issa õnnistatud ja pärige seda
 kuningriiki, mis alguses teile on asunud!
 Minge oma Issanda röömu sisse!““

Nõnda kõndige surmani Tema jälgis, nagu
 Ta teile eeskuju jätnud on, andke endid ihu
 ja hingega Tema, siis wõite röömuga õi-
 fata: „„Meile on Õnnistegia sündi-
 nud!““

Meie kõik tahame Teda nüüd weel süda-

mest kiita. Tõstke käed ja südamed Tema poole ja paluge minuga:

Issand ja Ünnistegia, Jeesus Kristus, Sa, kiidetud Jumala Poeg! olgu Sul hea meel selle ohvri üle, mis meie Sulle Su kannatuse eest, miska Sa meile ünnistust valmistasid, toome. Sa oled Issast meile antud tarkuseks, õiguseks, ünnistuseks ja lunastuseks; siis ole meile ka see tee, tõde ja elu! Meie oleme tunnud, ja usume, et Sa oled Kristus elava Jumala Poeg. Kuhu peame meie minema? Sul on igavese elu sõnad. Siis olgu Su sõna meie jalgele lambiks ja valguseks meie elu tee peal. Ole meie Ünnistegia elus ja surmas, ses ja teises ilmas. Miski ei pea meid Sinust lahutama, olgu kõrgus ehk sügavus, ei minewik ega tulewik, ei rööm ega kurwastus, ei surm ega waewane elu. Sinule tahame meie uskus elada, kummi meie Sind Su auu sees näeme. Su ünnistus hingagu meie kõikide peal, Su rahu walitsegu meie süda-

metes, Su püha Waim juhatagu meid seda head ja õiget teed taewa poole. Kuule meid oma armu pärast. Amen!"

Peale seda laulsiwad naad järeltulewat laulu:

Oh jõuluaeg, sa rõõmsam päe'
Nüüd oled sa meil jälle kae,
Nüüd igaiks end rõõmustab
Ja seda aega kalliks peab.

Et meile rõõmu valmistand,
Ja oma Poega läkitand:
See eest Sind, Isa, täname;
Sull' püha, püha laulame.

Oh ilma-Looja, — armu taim!
Seal kätteks sai Sul weiste söim.
Et oled sündind, lunastand,
See eest meilt tänu, laulu saad.

Oh trööst'ja Waim! Sa taewast tuln'd
Meil' Jeesu sündmist kuulutan'd,
Se eest meilt tänu wõta Sa,
Mis toome Sulle lauluga.

VI.

Selle ajaga olivad lapsed täieste enda waimu pilti ja mõtte piiri ülesnäitnud. Röömsa meelega tänasivad naad isat käeandmisega möödaläinud õpetuse eest. Ka teenijad tunnistasivad enda südameliku tänu see eest, mis naad selle õpetuse ehk jutustamise läbi tundsid. Wanemad tunnistasivad mõlemilt poolt enda rahulolemist, nende (laste) piiblitundmise üle, ja maenitsesivad neid ikka tähelepanewlikuis jäeda.

Beale seda läksivad naad senna tuppa, kus nende kingitused alles paigal seisivad. Need said ettemaatlikult selle tarwis muretsetud korni sisse pandud. Need kingitused, mida Kaarel ja Anna saanud olivad, pandi ka ühe korni sisse, kuhu üks willane kuub nende ema jäuks weel juure pandi. Röömsa soowitustega saatsivad naad neid kodu. Naad andsivad weel kord

enda heategijatele südameliku tänu ja soovivad kõigile head ööd.

Ütlemata juure röömuga pöörsivad Kaarel ja Anna enda ema juure tagasi, kuhu Mari neid saatma läks. Näitasivad emale neid ilusaid kingitusi, ja kõnelesivad talle palju Jeesuse sündimisest, mida Mari isa neile nii selgeste seletanud oli. Nende ema oli sügavaste liigutatud; röömupisaratega pigistas ta Mari kät ja palus teda oma wanematele südameliku tänu wiia, nende kingituste eest, mida naad temale ja lastele annud. „Naad jõödavad ja katawad meid,“ ütles ta, „mis naad aga meile teewad, seda näab Jumal, nagu oleks see temale tehtud.“

Mari soovis äramiines haige emale pea terweksjaamist, ja ta röömus soov saigi mõne nädala pärast täidetud. Kaarel ja Anna panivad enda kingitused jälle nenda-samma laua peale, kuid naad mõne minuti eest neid kinkija laua pealt ärawõtsi-

wad, ja süütasiwad jõulupuud põlema. Ema tänas rõõmsa südamega Jumalat selle heategemise eest, mis Ta talle teinud oli, ja ta osawõtlik awitaja tegi sedasamma. Ema ütles weel: „Paneme ikka enda muret Jumala peale ja loodame Tema peale, Ta teeb kõik hästi.“ Lapsed wastasiwad: „Jah, seda tahame meie teha!“ Peale seda andsivad naad emale kät; see ütles neile filmapijaratega: „Inmal õnnistagu teid!“

Mari kõneles kodu kõik, mis ta seal näinud oli. Seepeale ütlesiwad wanemad: „See oli üks neist kenamaist õhtudest, ja ta saab meile unustamata meele jääma.“ Lapsed ütlesiwad: „Unustamata peab ta meiegi meeles mölkuma! — „Jah, armsad lapsed“, ütles isa, „töeste see oli üks rõõmurikas meelespidamise väärt õhtu. Beaks see kena jõulu õhtu õnnistust teie südamesse jätma, et teie eluaja oma Dünnistegi ja ligimisi armastaksite, ja et teie Jeesuse elu ja wagadust endale eest-

fujuks wõtaksite. Ta on, kui Ta siin maa peal meie suguste seas kõndis, kõikis järel-elamise väärt elanud, iga sammuga õnnistuse jälgi järele jätnud. Ärge wäsiige ilmasgi head tegemast ära, waid pidage seda pühafirja sõna meeles: „Mis teie olete teinud ühele minu wähemate wendadele, seda olete teie mulle teinud.“ Ja, head teha ja andid jägada, ärge unustage mitte, sest see on Issanda meelepärast.“

Issa tuletas lastele seda enne õpitud laulu weel meele, ja naad laulsiwad rõõmsa südamega järel tulewat laulu:

Wiihil: Küll wagade elu siin seestpidi hülgab 2c.

„Oh armastus! kes tulnud patuste juure,
Kes taewast on jätnud, ning söimesse läin'd;
Kes tuli, et mina, kes kuri, ei sure,
Oh ma küll järgeste siin kurja teed käin'd.

Ma armastan Teda

Ja unustan häda.

Sest armastus waatab kui ema mu peale,
Kui armastus kuuleb mu kaebduse heale.

Su arm on nii pala, et Sa minu pärast
Kõig' suuremat imet siin ilma peal tein'd:
Arm tõi Isa sülest Sind, ning rõõmsast taewast,
Arm on ka rohkeste küll walu Sull' tein'd,

Müüd Jumal on liha,
Ja kustutab wiha,

Müüd patused puhtad ja wangid on pääsnud —
Kes nuttes mu Jeesust seal söimes on näinud!

Mu Jeesu arm katab kõik mu suured patud,
Sest söimes on puhtus, kust puhtust ka saan;
Ma tunnistan selgest: ei head ma teinud,
Waid kõigist mu tegudest kurja küll nään:

Et aga mu Jeesus
Nii waene on söimes,

See teeb mind, kes kõlwatu, Ta weres puhtaks,
Sest laulan nii rõõmsast: Mul Jeesus on Päästjaks.“

Peale seda kõneldi weel mõnestgi asjast,
kummi unni kõiki õhta palwele kutsus, mis
peale lapsed südamelikult: „Aamen!“ ütlesid.

Teie aga, teie armsad noored lugijad, öölge igaiüks see aamen järele. Minge ja tehke nendasamma. Siis jääb teie südame-
tesse igawene õnnistuse tundmine, ja iga
joulupüha saab teile siis tõsiseks „rõõmu-
tamu-pühaks.“ — Seda andku Issand
Jeesus! - -

A. E. Brandt,

Tallinnas, Harju uulitsas, № 207|14,
Schröppe majas.

Gesti=raamatu ja kirjutuse materiali
pood. Gesti I. kõige täielikuma laenu=
raamatu koguga kõikis Gestimaal.

Hus Raamatu trükikoda
ja

Raamatu köitmine.

Minu „Raamatu kaupluses“ saavad
Gesti=keele raamatud kõige odavam müüdud.
Suur laager on mul „Laulu raamatuid“ ja
pilta. — Kõik tellimised saavad igal ajal raa=
matute peale vastu võetud, olgu köitmise ehk
trüki tööd. Vanad pruugitud aga pruugitavad
fooli raamatud igas keeles, saavad ostetud ja
müüdud.

Kaupalikult

A. E. Brandt.

